

Στο Άγιο Όρος κείνο το προμεσήμερο...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Χρονογράφημα του Γιώργου Καμβυσέλλη

Χιλιόχρονο, ένα χοντρό μαδέρι κρεμασμένο στη σκοτεινή βεράντα του τρίτου ορόφου, κουνήθηκε ελαφρά και έσπασε την απόλυτη ησυχία.

Ισχνός, με γρήγορο βηματισμό, αθόρυβος, σχεδόν άορατος ο ασπρομάλλης καλόγερος, είχε πλησιάσει και με ένα ξύλινο σφυρί χτυπούσε αργά και μεθοδικά τούτο το σήμαντρο.

Κι ο βαθύς ήχος ξεχύνονταν, τρυπούσε το σκοτάδι και μελωδικά, με στοργή, έφτανε στα τύμπανα όλων μας, στο κοινόβιο μοναστήρι Κουτλουμουσίου, εδώ δίπλα στις Καρυές, την πρωτεύουσα της αγιασμένης πολιτείας του Αγίου Όρους.

Άνοιξα με κόπο τα μάτια μου, έριξα κάμποσο παγωμένο νερό στο πρόσωπο, ορθοστάθηκα.

Το ρολόι, έδειχνε δυόμιση μετά τα μεσάνυχτα. Ντύθηκα πρόχειρα, ξεπόρτισα, κλειδιά δεν έχουμε εδώ κι ως κατέβαινα τις μυριοπατημένες ξύλινες σκάλες, φάνηκε ο πάτερ

Διονύσιος με ένα μικρό σήμαντρο αγκαλιά, να το χτυπάει ρυθμικά και να πηγαίνει

γύρω από την κεντρική εκκλησία. Σημάδι πως ξεκινούσε η νυχτερινή λειτουργία.

Όπως κάθε βράδυ, σιωπηλοί, αέρινοι και βιαστικοί οι μοναχοί, μπαίνανε στο Καθολικό. Εμείς, οι επισκέπτες, πηγαίναμε με πιο αργό ρυθμό να απολαύσουμε την θεία ακολουθία.

Ο φωτισμός ελάχιστος από τα τρία-τέσσερα όλα κι όλα καντηλάκια, μας δυσκόλευε να προχωρήσουμε. Οι γεροντότεροι, κρατούσανε ένα μικροσκοπικό φακουδάκι στο χέρι. Αχνοπατούσα, κοντοστάθηκα, κι άξαφνα ένιωσα μια σκιά δίπλα μου να ψιθυρίζει.

- Ακολουθείστε με.

Υπάκουσα, με βοήθησε, μπήκα σε κάποιο στασίδι, έκανε ελαφρά υπόκλιση με την παλάμη στο στήθος ευχαριστώντας με που του έδωσα την ευκαιρία να με βοηθήσει και χάθηκε.

Παραδίπλα, αργότερα που συνήθισαν τα μάτια μου, διέκρινα θολά έναν άντρα ψηλό, αδύνατο, μου κίνησε την περιέργεια, μα έστειλα ευλαβικά τα μάτια μου προς τους αγίους ολόγυρα και σταμάτησαν στον τρούλο με τον Παντοκράτορα.

Ένωθα να εξιλεώνομαι και σκεφτόμουνα πως και οι Άγιοι ήντουσαν άνθρωποι σαν κι εμάς και ζήσανε σε σπηλιές, σε ερήμους, σε στύλους απάνω για πολλά χρόνια προσευχόμενοι. Και οι πιο πολλοί είχανε μαρτυρικό θάνατο.

- Πόση η δύναμη της πίστης, ψιθύρισα κι έκανα το σημείο του σταυρού με δέος.

Βυθίστηκα σε λογισμούς, απολάμβανα γνήσιους βυζαντινούς ύμνους από τους εναλλασσόμενους ψαλτάδες - μοναχούς και το μόνο που κείνη την ώρα με απασχολούσε, ήταν η ψυχική μου ανάταση κι επικοινωνία με κάτι το υπερφυσικό και Θείο.

Ήταν, από τις ελάχιστες ευκαιρίες που είχα να νιώσω πως το σώμα μου δεν υπήρχε. Είχα απομείνει μοναχά πνεύμα και ψυχή, σ' ένα πνευματικό Γολγοθά να εξιλεωθώ από τις αμαρτίες μου.

Συμμετείχα απόλυτα σε κάθε τελετουργική λεπτομέρεια, δεν ήμουν ικανός, δεν κοινώνησα, ζήτησα βοήθεια να τελειώσω το χρέος μου με το βιβλίο.

Ο ψηλός ασκητικός άντρας κοίταξε αόριστα προς τη μεριά μου, κάτι τριβέλιζε μέσα μου, μα βγήκε απ' το στασίδι του χωρίς καμιά αντίδραση, τον έχασα.

Μικρή φιάλη στον πρόναο, απ' όπου παίρνουν τον αγιασμό μετά τη νυχτερινή

λειτουργία

Πήραμε αντίδωρο, άρτο βρεγμένο με κρασί, ήπιαμε αγίασμα από τη μικρή «φιάλη» κι αμέσως, απέναντι, στην επίσημη τράπεζα μια και σήμερα ξημέρωνε Κυριακή.

Το φαγητό όπως πάντα λιτό, κρασί ένα ποτηράκι και με το σύνθημα του Γέροντα, όλοι όρθιοι και σύντομη προσευχή ευχαριστώντας τον Θεό για τη βρώση και πόση.

Βγήκαμε στον πρωινό ήλιο που ακόμα δεν είχε ζεστάνει δέντρα, βουνά κι εκκλησιά, κι όπως κάθε Κυριακή και σκόλη, πήγαμε στο δεσποτικό να μας προσφέρουν χαρούμενοι οι μοναχοί καφέ, κάποιο πρόχειρο γλυκό απ' αυτά που φέρνουν οι προσκυνητές, μαζί και ό,τι λικέρ έχουνε στο κελάρι.

Ήμουνα αφηρημένος, σκεφτόμουν το φίλο μου Γαλανό που επί 18 χρόνια βρισκόταν σα δόκιμος μοναχός εδώ, όταν δίπλα μου ακριβώς, άκουσα τη λέξη Χανιά.

Αναπήδησαν τα σπλάχνα μου, θυμήθηκα τον τόπο μου και την οικογένειά μου τρεις μήνες μακριά τους, γύρισα, ο μυστηριώδης άντρας ακριβώς δίπλα συζητούσε με τους άλλους της παρέας του.

- Είστε από τα Χανιά; ρώτησα με ευγένεια.

- Ναι.

Χάρηκα σαν τον περιπλανώμενο που βρίσκει τους ανθρώπους του.

- Κάπου σας ξέρω, συμπλήρωσα.

- Ίσως στα Χανιώτικα Νέα... είμαι ο Αποστολάκης.

- Ωωω! Ναι. Ο Σταμάτης Αποστολάκης! Ο σπουδαίος λαογράφος! Πολύ μεγάλη η χαρά μου που σας γνωρίζω, είπα ενθουσιασμένος.

Μια γνωριμία που την επιδίωκα πολύ καιρό.

Κι αυτός χάρηκε.

- Και ήθελα να σας γνωρίσω, μου είπε.

Χαιρέτησα και τους συνοδοιπόρους του, ήταν ο Λεωνίδας Βεγλίρης κι ο αρχηγός της παρέας Θεμιστοκλής Σηφάκης, στη μνήμη του οποίου αφιερώνω το γραφτό μου ετούτο.

Ήταν από τα ωραία παιγνίδια της ζωής, φίλοι μου.

Πηγές: emprosnet.gr- agioritikesmnimes.blogspot.gr